

Před dávnými časy se na břehu potoka procházela klokaní maminka s mládětem. Užívali si krásného odpoledne, když se zpoza křoví vypoťácel starý vombat.

„Podívej, miláčku,“ zašeptala klokanice synkovi, „ten vombat je už starý a nemocný, ale jistě má mnoho vnoučat a prapravnoučat.“ Náhle zaslechli vzlykání. Jak se vombat přibližoval, stále zřetelněji bylo slyšet: „Neužitečný a bezcenný, neužitečný a bezcenný ...“

„Co tě trápí, příteli?“ zeptala se mírně klokanice.

„Co? Kdo se ptá?“ polekal se vombat.

„Já,“ odvětila klokaní maminka. „Já a můj klokánek.“

„Jsem slepý,“ řekl plačtivě vombat. „Nikdo mne nechce, nikdo na mne nemyslí. Už pro nikoho nejsem dobrý, všichni mne opustili. Všichni do jednoho.“

Dobrosrdečná klokanice ho utěšovala: „Není to tak špatné, jak se zdá. Bud’me přáteli! Zavedu tě na místo, kde roste ta nejchutnější tráva!“ Dovolila vombatovi, aby se držel jejího ocasu a odvedla ho na místo s tou nejchutnější trávou a nejčistší vodou. Vombat zářil štěstím a klokaní maminka byla ráda, že je spokojený a usmívá se.

Náhle si vzpomněla na své mládě! Říkala mu, aby se nevzdalovalo, ale opět se zatoulalo. Jako o závod skákala zpátky, aby ho našla. Už se stalo tolikrát, že hledala potravu, a když se ohlédla, klokánek byl pryč. Tolik ji to vždycky vystraší!

Naštěstí našla svého klokánka podřimujícího pod blahovičnickem. Uklidnilo ji to a spěchala zpět za slepým přítelem vombatem. Vtom zaslechla zapraskat větvičky. Lovec opatrně stopoval starého vombata! Již napřáhoval svůj bumerang, aby vombata ulovil. Klokanice znehybněla. Ani dýchat nemohla. Chtěla utéct, ale vombat byl její přítel. Musí mu pomoci!

Začala dupat po větvičkách a praskání lovce vyrušilo. Otočil se a klokanice zavolala na vombata: „Utíkej, je tu lovec!“ Starý vombat ji poslechl a pelášil pryč, co mu síly stačily. Jenže lovec se už o něj nestaral. Kdo by se honil za starým vombatem, když má na dosah statnou klokanici!

Klokanice na nic nečekala a skákala do buše, co nejdál od místa, kde nechala spát své mládě. Srdce jí bušilo ostošest, jak se bála, že by na něj mohl lovec narazit. Když konečně svého pronásledovatele setřásla, byla příliš vysílená, aby se mohla vrátit.

Teprve když si odpočinula, mohla jít hledat svého synka. Skákala zpět ke stromu, pod kterým ho zanechala. Jaké bylo její překvapení, když ho zde v pořádku našla! Klokánek si chtěl hrát, ale maminka chtěla nejprve vyhledat přítele vombata, aby se ujistila, že ani jemu se nic nestalo. Jenže po něm nebylo ani vidu ani sluchu.

Starostlivá klokanice nemohla vědět, že to nebyl žádný vombat, ale sám nejvyšší bůh Byamee. Ten sestoupil z nebe na zem, aby zjistil, která z bytostí, jež stvořil, má nelaskavější srdce. Nyní již odpověď znal. Byla to klokanice!

Byamee chtěl dát klokaní mamince za její dobrotu nějaký mimořádný dar. Svolal božstva a řekl: “Běžte dolů, do míst, kde rostou vysoké blahovičníky. Odloupněte dlouhý kus kůry a utvořte z něj zástěru s kapsou. Dejte ji té klokaní mamince a poproste ji, ať si ji uváže kolem pasu.”

Tak se také stalo. Ve chvíli, kdy si klokanice uvázala zástěru kolem svého pasu, Byamee ji přeměnil v měkkou klokaní kůži srostlou s její vlastní. Nyní měla kapsu, ve které bude nosit svého klokánka a ten v něm dokonce může i spát!

Klokaní maminka byla velmi šťastná. A protože měla to nejlaskavější srdce na světě, nechtěla si dar nechat sama pro sebe. Byamee to pochopil a daroval vak všem klokaním maminkám. Od té doby se už žádné mládě neztratilo.

Zdroj:

„How the Kangaroo Got Her Pouch.“

Flood, Bo, Beret E. Strong and William Flood.

Pacific Island Legends: Tales from Micronesia, Melanesia, Polynesia, and Australia. Honolulu, Hawai'i:

Bess Press, 1999

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost